

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy możliwość przypisania władzy publicznej udzielenia poręczenia przez przedsiębiorstwo publiczne — wymagana w celu zakwalifikowania pomocy jako pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TFUE i 108 TFUE — musi być bezwzględnie wyłączona w sytuacji, gdy to poręczenie, jak w niniejszej sprawie, zostało udzielone przez (jedynego) członka zarządu przedsiębiorstwa publicznego, który wprawdzie był do tego uprawniony pod względem cywilnoprawnym, jednakże działał arbitralnie, świadomie zataił udzielenie poręczenia i naruszył postanowienia statutu przedsiębiorstwa publicznego w ten sposób, że nie uzyskał zgody rady nadzorczej, a ponadto należy przyjąć, że dany podmiot publiczny (w tym wypadku gmina) nie zamierzał udzielić poręczenia?
- 2) Czy wyżej wskazane okoliczności, jeżeli nie sprzeciwiają się bezwzględnie możliwości przypisania władzy publicznej, nie mają znaczenia dla odpowiedzi na pytanie, czy udzielenie poręczenia może być przypisane władzy publicznej, czy też sąd powinien dokonać analizy w świetle pozostałych czynników przemawiających za przypisaniem władzy bądź przeciwnie temu przypisaniu?

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quatro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 2 maja 2013 r. przez Manutencoop Soc. coop., dawniej Manutencoop Soc. coop. arl e Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. rl

(Sprawa C-246/13 P)

(2013/C 207/39)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Manutencoop Soc. coop., dawniej Manutencoop Soc. coop. arl e Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. rl (przedstawiciele: A. Vianello, A. Bortoluzzi i A. Veronese, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Comitato „Venezia vuole vivere”

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie lub zmiana postanowienia Sądu (czwarta izba) z dnia 20 lutego 2013 r., notyfikowanego w dniu 25 lutego 2013 r., wydanego w sprawach T-280/00 i T-285/00;

— Obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania zostały podniesione dwa zarzuty.

Po pierwsze, zdaniem wnoszącego odwołanie w postanowieniu Sądu w sposób niezgodny z prawem zostały zastosowane zasady wyrażone przez Trybunał Sprawiedliwości w „wyroku w sprawie Comitato Venezia vuole vivere” dotyczące obowiązku uzasadnienia decyzji Komisji w dziedzinie pomocy państwa. W szczególności Sąd nie zastosował się do orzeczenia wydanego przez Trybunał Sprawiedliwości, zgodnie z którym decyzja Komisji musi „zawierać w sobie wszystkie elementy istotne do jej wykonania przez władze krajowe”. Chociaż zaskarżona decyzja nie zawierała wszystkich elementów istotnych do jej wykonania przez władze krajowe, Sąd nie stwierdził żadnych nieprawidłowości metody przyjętej przez Komisję w spornej decyzji, co w konsekwencji naruszyło prawo.

Po drugie, wnoszący odwołanie podnosi, że w postanowieniu Sądu w sposób niezgodny z prawem zostały zastosowane zasady wyrażone przez Trybunał Sprawiedliwości w „wyroku w sprawie Comitato Venezia vuole vivere” dotyczące rozkładu ciężaru dowodu odnośnie do przesłanek z art. 107 ust. 1 TFUE. Zgodnie z przytoczonymi przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” zasadami dotyczącymi zwrotu pomocy do państwa członkowskiego, a nie do konkretnego beneficjenta, należy wykazanie w indywidualnym przypadku wystąpienia przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE. W niniejszej sprawie Komisja w spornej decyzji nie wyjaśniła jednak „szczegółowych zasad” takiej analizy. W konsekwencji Republika Włoch, nie dysponując w celu zwrotu elementami istotnymi do wykazania, że przyznane ulgi stanowią pomoc państwa, postanowiła zażądać od przedsiębiorstw, które otrzymują pomoc w postaci zwolnienia ze składek na ubezpieczenie społeczne, wykazania, że rozpatrywane ulgi nie zakłócają konkurencji ani nie wpływają na handel między państwami członkowskimi, a jeżeli dowód ten nie zostanie przeprowadzony, obowiązuje domniemanie, że udzielona ulga może zakłócać konkurencję i wpływać na handel między państwami członkowskimi.

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-252/13)

(2013/C 207/40)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Martin i M. van Beek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie, że utrzymując w mocy przepisy prawa niderlandzkiego niezgodne z art. 1 akapit drugi lit. a) i b), art. 15 i art. 28 ust. 2 dyrektywy 2006/54/EG Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przeredagowana) ⁽¹⁾, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Królestwo Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja jest zdania, że niderlandzkie prawo pracy nie wskazuje w dostatecznie wyraźny sposób, że gdy powracająca do pracy po zakończeniu urlopu macierzyńskiego pracownica napotyka mniej korzystne warunki pracy, to jest to niezgodne z zakazem dyskryminacji związanej z ciążą, porodem lub macierzyństwem.

Sama tylko okoliczność, że pracodawca, który dokonuje w umowie o pracę jednostronnie zmian dotyczących uzgodnionych zadań i warunków pracy, nie wykonuje swoich zobowiązań, nie czyni tego zakazu dostatecznie wyraźnym.

Argument, iż w przypadku, gdy komuś przyznane zostało ustawowe prawo do urlopu w nieunikniony sposób implikuje to niezgodność z prawem każdego mniej korzystnego traktowania, jest niewystarczający. Podobnie możliwość powołania się na ogólny zakaz dyskryminacji i zasadę dobrego pracodawcy, wyrażonych w Burgerlijk Wetboek (kodeksie cywilnym), nie stanowi dostatecznie wyraźnej i dokładnej transpozycji dyrektywy. Te ogólne zasady, obowiązujące w prawie niderlandzkim, nie stanowią dostatecznie wyraźnej transpozycji przepisów dyrektywy.

Sytuacja ta nie odpowiada wymogom przejrzystości i pewności prawa, które to wymogi Trybunał sformułował w odniesieniu do transpozycji dyrektywy do wewnątrz krajowego porządku prawnego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 204, s. 23

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 8 maja 2013 r. — Orgacom BVBA przeciwko Vlaamse Landmaatschappij

(Sprawa C-254/13)

(2013/C 207/41)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel (Belgia).

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Orgacom BVBA

Druga strona postępowania: Vlaamse Landmaatschappij

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy opłatę przywozową, o której mowa w art. 21 § 5 decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen [rozporządzenia z dnia 23 stycznia 1991 r. w sprawie ochrony środowiska naturalnego przed zanieczyszczeniami spowodowanymi nawozami], należą jedynie w przypadku przywozu nadwyżki nawozu zwierzęcego, jak i innych nawozów, na terytorium regionu z innych państw członkowskich, niezależnie od tego, [czy] zostanie ona przetworzona, czy też wprowadzona do obrotu na terytorium regionu, pobieraną w związku z nadwyżką przywiezionego nawozu od importera, podczas gdy opłata za nadwyżkę nawozu wyprodukowaną na terytorium regionu jest pobierana od producenta, należy uważać za opłatę o skutku równoważnym z cłami przywozowymi w rozumieniu art. 30 TFUE, mimo iż państwo członkowskie, z którego nadwyżki nawozu zostały wywiezione, przewiduje nawet obniżenie tej opłaty w przypadku wywozu tych nadwyżek do innych państw członkowskich?
- 2) Jeżeli opłaty przywozowej, o której mowa w art. 21 § 5 decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen [rozporządzenia z dnia 23 stycznia 1991 r. w sprawie ochrony środowiska naturalnego przed zanieczyszczeniami spowodowanymi nawozami], należą jedynie w przypadku przywozu nadwyżki nawozu zwierzęcego, jak i innych nawozów, na terytorium regionu flamandzkiego z innych państw członkowskich, nie należy uważać za opłatę o skutku równoważnym z cłami przywozowymi, to czy tę opłatę przywozową należy uważać za, określony w art. 110 TFUE, dyskryminujący podatek od towarów z innych państw członkowskich, ponieważ w przypadku wyprodukowanych w kraju nawozów zwierzęcych pobierana jest podstawowa opłata przywozowa, stanowiąca część uregulowania krajowego, której stawka jest różna w zależności od metody produkcji, podczas gdy w przypadku importowanych nadwyżek nawozu, niezależnie od metody produkcji (m.in. pochodzenia zwierzęcego bądź zawartości P₂O₅N), opłata przywozowa jest pobierana w oparciu o jednolitą stawkę, wyższą aniżeli najniższa stawka podstawowej opłaty za nawóz zwierzęcy wyprodukowany na terytorium regionu flamandzkiego, wynosząca 0,00 EUR, mimo iż państwo członkowskie, z którego nadwyżki nawozu zostały wywiezione, przewiduje nawet obniżenie tej opłaty w przypadku wywozu tych nadwyżek do innych państw członkowskich?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 10 maja 2013 r. — Provincie Antwerpen przeciwko Belgacom NV van publiek recht

(Sprawa C-256/13)

(2013/C 207/42)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Antwerpen